

Csajka Gábor Cyprian

Szeiza (2.)

*Szeiza: ülök a sarkamon.
Fel kell készülnöm, létezve, élve,
minden külső és belső hatalom
összeáradó, vak túlerejére.*

*A halál hófehér, nyolcszögű
pajzsát emeli lényem lélegzete
maga elé – és mint a köszörű,
szikrázik rajta az idő képzete.*

*Szeiza: tűz ég a térdemen.
Innen már nem tartok sehova.
A valahol lenni nem kért kegyelem,
formátlan forma, messzi regula.*

*Forog, forog a vén időkerék.
A fakó-fekete, láncos káddugón
ezernyi hajszálrepedés
a nyom...*

*Miért, mi végre köröttem s bennem
ez az üresség s ez a lángolás –
Szeiza: ülök a sarkamon.
Vagyok rendhagyó semmiragozás.*

Hard-Kier, 2005

(154–156; „Like A Rolling Stone”)

154

*Eszembe jutott az udinei nő, akit
csúnyán és fölényesen markotányosnőnek
jegyeztem le; inkább le, mint föl.
Az itthoni pandanjaival – a szót,*

pandan, olyan lágyan ejteném, mint
egy kismacsskát – mindig jól elvoltam,
de hát ki nem. „Valamikor nőként éltem.”
Ezt közli a tekintetük: szelíd, odaadó
közöny, idézetszerű, sőt maga az ő-
idézet, egy kiürített város, amelyben
egyetlen ajtó sincs kulcsra zárva,
mert nincsenek ajtók.

Nyolcvan eurocentbe
került egy deci vörösbőr, ecco (közepes
tónusú dohányhang), az udinei nő hangja.
„Csak a fák szépek öregem”, mondtad
este, éppen akkor, amikor én azt, hogy
még mindig milyen szép vagy.

155

Még hány búcsúzás, és még hányszor
indulok se vissza-vissza.
Aztán majd leülök, és a kihagyó, krákogó
tollbetét ezt az egészet – persze csak
a nyers felületét – így-úgy leírja,
írja: mi tartja még az életünket –

Talán

ha nyitnád s nyitnám magad- s magamban,
amit nem mersz, nem merek. És akkor
megannyi nemjáték nyelvek, stigmák,
csecsemőkorú, szótlán pradicimák...

Min

állunk még, és min az életed! Ötven és
ötvenegy eltörött lóláb tartja még fenn
a lélek arcát,

ezt a vánszorgó követ.

156

Jimmi Hendrix emlékezetének

(„Elnézést, hadd gitározzak egy kicsit...
Eljátszanék egy apróságot Bob Dylantól,
a dal címe: Like A Rolling Stone.” 1967
júniusa, Monterey.)

*

*magad vagy már a nagy idő
James Marshall Hendrix*

*ragyogás nélküli bűn delel
a semmi kockanapja*

*mennyi erőt adsz nem tudod
az arcod kéz
kezed tekintet*

*homály megnyílt homálya: kő
válladon alszik az idő*

kóbor kutyákon szárnyak

Azután

Mártának

*Mikor a szép, tiszta,
megszántott földeket nézem,
mindjárt beléjük képzelem magam.
Hány hónap, hány hét, ami hátra van.*

*Mint kés az élet, még szeretem,
hogy vagyok, de nincs szavam.
Te sem tudhatod, mennyire így
van ez, így, pontosan.*

*Mint késnek az éle – ahogyan
csak egyetlen valami szeretheti
'egymást' –, elég vagyok:
éppen annyi, épp ugyanannyi.*

*Ezt létezem az életem után,
s az: már egy másik Nem-maradni.*